

ger, som Talen her er om, pensionerede sig selv. Det troer jeg er en urigtig Bemærkning af det ærede Medlem. Hvorvidt der er Dmsvøb tilstede, kan der, naar Sagen tages ganske i Almindelighed, naar der er Tale om dette Principis Anvendelse paa alle Embeds- og Bestillingsmænd i Almindelighed, være forskjellige Meninger om, men jeg troer, at der stikkelig kan være forskjellige Meninger derom i nærværende Tilfælde, idet det her udelukkende dreier sig om saadanne Bestillingsmænd, som ingen Afgang have til Pension. Naar de ingen Afgang have til Pension, og naar altsaa Staten aldeles ikke tilstaaer dem nogenstomhelst Understøttelse i deres Alderdom, men de alene ere henviste til en saa høist ubetydelig Hjælp, som kan tilflyde dem gjennem de almindelige Understøttelsesklasser, saa er det jo klart, at man, da man ikke kan være tjent med, at saadanne Bestillingsmænd, naar de have tjent vel og længe, gaae bort uden at have nogenstomhelst Soutien, maa være betænkt paa at have et eller andet Middel til, at de i deres Alderdom, eller, naar de døe, deres Efterladte kunne have nogen saadan Hjælp. Det forekommer mig altsaa indlysende, at der maa en Forsanstaltning til i den Retning, og man kan da gaae en af to Veie. Man kan enten give dem en Pensionsret, som de i Forveien ikke have, hvilket vilde lede til en Udvidelse af de nu bestaaende Love om Pension for afgaaede Embeds- og Bestillingsmænd, og det en Udvidelse i meget betydelig Grad, som jeg tvivler paa, at Rigsdagen under de nuværende Forhold paa nogen Maade vil finde sig foranlediget til; eller ogsaa maa man gaae den Veie, som her er foreslaaet, nemlig at sørge for, at de selv yde saadanne Bidrag, som kunne støtte dem imod Forladthed i deres Alderdom og deres Efterladte imod Nød. Det forekommer mig, at denne Fordring maa stilles og med Willighed kan stilles til enhver Bestillingsmand, som har et saadant Udkomme, at han har noget Mere, end hvad der er absolut nødvendigt til det daglige Brød, og hvor altsaa Staten giver sine Bestillingsmænd saadanne Lønninger, kan den paalægge dem den samme Pligt, som den almindelige Mening mere og mere, stærkere og stærkere paalægger

enhver veltænkende Mand, at han i sine yngre og kraftige Dage sørger for sine Efterladte og sørger for sig selv i sin Alderdom. Jeg troer derfor ikke, at det er begrundet, naar det ærede Medlem har kaldt det et Dmsvøb; saavidt jeg skønner, er det den eneste praktiske Maade, hvorpaa man kan komme til det Resultat, som dog vistnok af Alle maa erkendes for at være meget ønskelig. — Naar det ærede Medlem dernæst har gjort en speciel Indvending imod, at disse Bestemmelser finde Anvendelse paa nærværende Lovforslag, og særlig har hentet sine Grunde derimod fra det Forhold, at disse Bestillingsmænd i det Væsentlige vare saadanne, som vare bestemte til at gaae over til at blive pensionsberettigede Embedsmænd — hvilket jeg altsaa maa forstaae saaledes, som om det ærede Medlem meente, at der i denne Henseende var en Forskjel imellem de Bestillingsmænd, som Talen er om her, og dem, der ere omtalte i de andre Love, i hvilke Landstinget allerede har vedtaget disse Bestemmelser —, saa maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det hører paa en Misforstaaelse af det ærede Medlem. Med Hensyn til de andre Love, som Landstinget har vedtaget, navnlig om Soldvæsenets og Postvæsenets Lønningsforhold, er accurat det samme Forhold tilstede som her, at de Bestillingsmænd, som staae i de laveste Lønningsklasser, avancere op, ja, de have endog saa faaet et løbbestemt Fortrin med Hensyn til Dptrykning i de høierestaaende Lønningsklasser. Det er altsaa ganske det samme Forhold, ja, det er endog saa gunstigere Forhold for de Paagjældende. Men desforuden er der i de andre Lønningslove til Fordeel for Bestillingsmændene vedtaget, at et vist, ikke ganske ubetydeligt Antal af dem, naar de have været i 10 Aar i Statens Tjeneste, kunne erholde Pensionsret efter Pensionsloven. Derved vil en meget betydelig Deel i Soldvæsenets Tjeneste f. Ex. ikke lidt over Halvdelen af samtlige Embeds- og Bestillingsmænd blive pensionsberettiget efter Pensionsloven. I de Bestillinger, hvorom Talen her er, er der aldeles ingen Afgang givet til kongelig Udnevneelse for alle dem, som ere under Fuldmægtige, og naar det ærede Medlem troer, at disse Bestillingsmænd i Reglen